

AMPHITRYON

Amatőr
proza író (45)

Ap

Ap felhív, megkérdezi, láttam-e az e-mailjét, amit küldött. Mondom nem, éppen nyaralok. Azt mondja, átküldött két linket, hogy vannak novellapályázatok, és meg kellene próbálni, lehet vele pénzt nyerni, de nem is a pénzről szól ez, mondja, hanem az írásról, hogy nekem írnom kell, mert szerinte tehetségem van hozzá. Húrom a számat, kelletlenkedek, nem tudom, régen nem írtam már, válaszolom neki. Az nem baj, kisfiam, mondja, semmiről nem vagy lekésve. Emlékszel arra a novellára, amit tizenhét évesen írtál, kérdezi? Mondom, emlékszem. Hát, hogy az mennyire fantasztikus volt és, hogy ő ennyi idősen nem tudott ilyen jól írni, mint én, és akár tetszik, akár nem, folytatja hajthatatlanul, nekem írnom kell. Semmi kedvem hozzá, de mivel külföldön vagyok és pereg a percdíj, nem vitatkozom vele, csak annyit mondok, jó, rendben, írni fogok. Annyit hozzáteszek, adjon erre időt, tényleg rég írtam már, nekem most nem úgy jön az ihlet, vagy nem is az ihlet, hanem éppenséggel most nem úgy nézem a világot. Azt mondja, nem vagyunk időhöz kötve, csak az a lényeg, hogy írjak. Hozzáteszi, mondjuk, van valami leadási határidő a pályázatoknál, azért azt nézzem meg. Letesszük, aztán konstátálom magamban, tehát akkor mégiscsak időhöz vagyok kötve.

Éppen Tenerifén nyaralok a barátnőmmel, amit nagyon próbálnék élvezni, de mégsem igazán megy, mert Ap ott tipeg a vállamon - mint valami szürreális filmben - lekicsinyített testtel, nagy fejjel, eltorzított hanggal és azt szajkózza, hogy írjál már, kisfiam, baszd meg! Szinte már erőszakkal próbálok minden utcai momentumba, figurába, történésbe belelátani valami istenverte történetet, amit végre le tudok írni, és amitől végre Ap is boldog lenne.

Telnek a napok, sehogy sem akar jönni az ihlet és semmit sem tartok elég izgalmasnak ahhoz, hogy írjak róla. Csak bámulom az üres World dokumentumot, ahogy a kurzor megjelenik, aztán eltűnik, tulajdonképpen indexel, arra vár, hogy elinduljak végre valamerre. Közben Ap különböző novellaötleteket küldözget sms-ben, hátha beindul a fantáziám; „*Kisfiam, ehhez mit szólsz? Két barát. Az egyik tolószékes. A másik autóval van. Barátok. Rendszeresen versenyeznek az utcában. Mindig a tolószékes nyer, mert hagyja neki. Addig, amíg az egyik napon el nem gázolja, és végre ő nyer. Ki kell találni. Ölel Ap.*” Mármint ki nyer, kérdezem? Hát az, akinek kocsija van, kisfiam, hogy az mindig hagyja nyerni a tolószékest, de az egyik nap nem hagyja, mert nyerni akar ő is, és elüti a tolószékest. Értem, válaszolom, de miért? Hát nem tudom, kisfiam, csak mondtam, ez jutott eszembe, ki kell találni, miért. Érzem, hogy kezd ideges lenni, hogy nem rajongok az ötletéért, hogy nem vagyok szellemi társa ebben az írásos dologban, ami egyelőre nem tudom, hogy mennyire szól róla és mennyire rólam.

Este jön még egy sms; „*Megy a temetési menet. Pap, gyászolók, stb. Temető. A sírnál döbbenet. A gödörben ül egy ember, idegen, azt mondja ez az ő sírja, hányják csak rá a földet. Vita, erőszak, stb. Ölel Ap.*” Elöttem van a jelenet, képileg látom is magam előtt a környezetet, még néhány párbeszédet is hallok, de mégse tudok nekikezdeni, úgyhogy nemes egyszerűséggel elengedem, nem görcsölök rá, holnap amúgy is delfintúrára megyünk és az most sokkal jobban érdekel, mint ez. Aztán, ahogy az ilyenkor lenni szokott, lefekvés előtt, amikor már éppen elaludnék, kivágja a bejárati ajtót az Ihlet, belép a nappaliba, ölebe kap és azt mondja lihegve, – mivel nagyon sietett - hogy bocs a késésért, most már itt vagyok.

Az ő véleménye szerint le kéne szarjam a tolokocsis gázolást és azt az idegent, aki úgy ragaszkodik ahhoz a sírhoz. Szerinte magamból kéne fogalmaznom, ami velem eddig megtörtént, amit meg tudtam figyelni az eddigi életemből, akár tragikus a történet, akár humoros. Emlékszel például, arra, amikor a szüleidnek hitelproblémái voltak, kérdezi? Ezekből a problémákból egész pofás kis történeteket tudnál írni, suttogja cinkos mosollyal. És milyen igaza van, mondom magamban.

Rámeleg az estém, mire kitalálom a novella vázlatát, dramaturgiai felépítését, a szereplőket, hány etap, stb. Ugyanis először nekem mindig az utolsó mondat jut eszembe és arra futtatom ki az egész novellát, mint ahogy most ezt is.

Másnap - kevés alvás ide vagy oda – korán kelek, kiengedem az ajtón Ihletet, megköszönöm neki a segítséget, elbúcsúzunk és - habár még sok minden homályos - leülök és közel tíz év után újra elkezdek írni. Másfél-két óra alatt elkészítem az első verziót. Közben hosszú idő után újra csak én vagyok, meg a mondatok, tulajdonképpen egyre jobban élvezem, és amikor már tényleg elmerülnék a szavakban, a barátnőm mögülem kérdez valami másodlagost, amire csak azt felelem, hogy ne haragudjon, de most én nagyon dolgozok és akkor egyszer csak bevillan Ap a gyerekkoromból, ahogy háttal ül nekem a dolgozószékében, és ahogy kérdezek tőle valami másodlagost, és ahogy azt válaszolja rá, hogy ne haragudj, kisfiam, de apuka most nagyon dolgozik. Valahogy aztán mégiscsak végig írom a novellát. Annyi tapasztalatom van már, hogy tudom, ez még nincs kész, ezzel még lesz munka. Átnézem párszor, hozzáadok, kihúzok belőle, átírom, és küldöm is Apnak, tessék, itt a novellád.

Elindulunk a delfinnéző túrára, amit úgy vártam már, a barátnőmtől kaptam ajándék gyanánt, mert lediplomáztam, hivatalosan is színművész lettem. Fél óra múlva látom, hogy Aptól több nem fogadott hívásom volt, és megint egy sms; „*Kurva jó, kisfiam, de lesz még vele munka, nézz mailt, ölel Ap*” Mindig így írja az üzenetek végén; „*Ap*” Pedig onnan még hiányzik egy „*a*” betű, bár lehet, hogy csak nekem.

Este érünk vissza a szállásra, megnézem a leveleimet, felhívom Apot, egyeztetek vele, azt mondja megsíratta a novellámat. Nem értem, mondom neki, mert én önironikus szándékkal írtam meg, ezen nevetni kéne, legalábbis én közben jókat mosolyogtam, tudod, görbe tükör, mondom neki. Azt mondja, valószínűleg azért könnyezte meg, mert szemtanúja volt az eseményeknek, úgymond érintett volt a dolgokban, erre hirtelen nem tudok mit felelni és eszembe jut Csehov. Hozzáteszi még, hogy az utcaneveket, a szereplőket és a foglalkozásukat fiktívvé kell tenni, mert - habár a család a legnagyobb Auschwitz, kisfiam – mégsem lehet kiadni, mondja. Egy romantikus vacsora után mégis neki állok a javításnak, az ő szempontjai szerint. Hozzáadok, kihúzok belőle, átírom anyám foglalkozását orvosról tanárra, az utcánk nevét - Fülemüle utcáról Viola utcára - és küldöm is Apnak, tessék, itt a novellád:

„HITEL

A Viola utca 20. szám alatt laktam közel tíz éven át. Ez az utca Sz. városában található, azon belül is az Újtelepen. De ha igazán pontos akarnék lenni, akkor azt mondanám, ez az utca az

ún. Virágtelepen nyújtózik el, ahol habár tényleg sok a virág, főleg a kutyatej, nevét mégsem az itt megforduló virágfajtákról kapta, hanem arról, hogy az itt fekvő utcák virágnevekkel vannak ellátva, úgy mint; rózsza, tulipán, liliom, vagy éppen viola. Igen, a Violautca, ahol én közel tíz éven át laktam, itt a virágtelepen, lényegében az isten háta mögött, ahol kevesebb a forgalom, viszont annál több a hitel.

A Viola utca 20. szám alatt található ház, valójában egy sorház, rendelkezett előkerttel, hátsó kerttel, emelettel, illetve annak rendje és módja szerint feljáróval, mindehhez saját garázzsal, amiben két kocsi is elfért. Belül a ház szépen csempézett, padlófűtéses, beépített könyvespolc, egyedi gyártású garnitúra, antik bútorok, a szekrények arany kallantyúi, amelyek gondosan lettek kiválogatva anyám által, aki különben egyetemi orosz tanár és szeret szépen, kényelmesen élni. A ház mindeme külső és belső adottságait és szépségét mi már régen nem élvezhetjük, hiszen rajta hitel volt, amit anyám és apám a havi fizetésükből rendszeren törlesztettek, és törlesztettek is volna egészen boldog nyugdíjas korukig, ha nem ütött volna be a svájci frank okozta válság. Mert hát arra nem nagyon lehetett felkészülni. Vagy? Mindenesetre mivel a hiteltörlesztés mindinkább tarthatatlanná lett, az álmotthont el kellett adnunk. És én itt éltem közel tíz éven át a tanár anyámmal, a mérnök apámmal és a húgommal, aki hercegnő akar lenni és még mindig nem nagyon érti, mi az a hitel.

Sosem mondtam anyáméknak, de gyakran volt szégyenérzetem miattuk. Habár mi a – csúnya szóval mondva – újjazdag negyedben laktunk, sosem voltunk újjazdagok, de szeretünk úgy tenni, mintha azok lennénk. Beütött válság, és szépen, lassan lehúzta rólunk a takarót, azt a takarót, amely történetesen nem ért addig, és mindig kilógott alóla a lábunk, ezt mások pedig látták. Szóval magunkat én csak ál gazdagoknak hívtam. A kirakat-család: mutatni a világ felé, hogy van, közben nincs. Vagyis van, csak úgy van, hogy már el is megy. Mutatni a világ felé, hogy mennyi mindent megengedhetünk magunknak, közben dehogyan. Még kertészünk is volt, az orosz származású Ivan Bazarov, aki eleinte apámhoz járt – mivel apám magyartanár volt – magyart tanulni. Ivan édesanyjának virágüzlete volt Moszkvában és ő gyerekként szinte a virágházak között nőtt fel, így értett a növények nyelvén, sőt, azt is hallotta időnként, hogy mit sottognak az Újtelep virágnevű utcái. Így lett aztán apám alkalmi diákjából a mi kertészünk. Ivan hét éven át a lehető legprecízebben gondozta a kertünket, még az utolsó hónapokban is, amikor már elfogyott minden pénzünk, de Ivan ingyen is maradt dolgozni, mondván a gondoskodás nem pénzkérdése. Dehogyanem. Az utolsó előtti napon, a költözködés előtt, apám lement a spejzbe és magához vett egy házi pálinkát, amit egy korábbi diákjától kapott, aztán kinyitotta az aranykallantós szekrényünket, ami még egy napig a mienk volt, kivett két feles poharat és kiment Ivanhoz a kertbe. Órákig beszélgettek, oroszul. Többször hallottam, ahogy Ivan kiejti a nevemet apámnak, de sose tudtam meg mit beszélhettek rólam. Az is eszembe jutott, hogy hét év magyar tanulásnak mihaszna, ha az utolsó órán, az élet nagy vizsgája előtt, az ember nem kamatoztatja a tudását. Mindenesetre hamar berúgtak, s ahogy ilyenkor az lenni szokott, apám elaludt a nyugágyon, Ivan pedig, mint hűséges tanítvány, még elvégezte az utolsó teendőket, a fűnyírást, de most kissé máshogy, mint ahogy szokta, a lényeg, hogy a sok éves nyelvtanulás végül is értelmét nyerte. Ivan nemes egyszerűséggel a kerítésen át távozott és az óta se láttuk. Kimentem a teraszra és betakartam apámat egy pokróccal -

mert Ivan távoztával valahogy furcsán lehűlt a levegő - ,s lefotóztam, ahogy alszik részegen, a gyepe előtt, amibe jól láthatóan bele volt nyírva magyarul, hogy hitel.

Miután el kellett adni a házunkat, anyám és apám élete kettévált. Anyám egy ideig nyolcvanéves néninél bérelt lakást, ugyancsak Újtelep városrészben, viszont távolabb a Gerbera utcától, de annál közelebb egzisztenciális hovatartozásához. Innen költözött át aztán a Margit körútra, egy igencsak tágas, nagy belmagasságú polgári, önkormányzati lakásba. Apám egy ideig szintén Újtelepen bérelt lakást, majd onnan tovább repült egészen a Dajka utcába, ott talált egy tetőtéri fagerendás, igazán kellemes lakást, amelyet csakhamar megvett, hitelre. És aztán, ha ez nem velük történik, ha jómagam a történésnek nem vagyok közvetlen szemtanúja, talán el sem hiszem, vagy ha el is hiszem, biztosan nyálasnak tartom, de anyám és apám a válásukat követően újra összeköltöztek, márpedig abba a bizonyos tetőtéri fagerendás lakásba. Úgy is mondhatnám, helyre állt a világ a rendje; anyám, apám, a húgom és én újra együtt, egy kellemes otthonban. Meg kell mondjam, azért mégis van abban valami megejtő, hogy két ember a válásukat követően újra egymásra talál - egy olyan szép lakásban, amin, ne felejtjük, újra csak hitel van.

Történt aztán, hogy a Chevrolet gyár kivonult Magyarországról. Apám jobbnak látta, ha eladjuk a mi Chevroletünket, ha bármi elromlik benne, itthon nincs lehetőség szerelésre, az alkatrészek külföldi megrendelése pedig igencsak sokba kerülne. Élénken érvelt. Meggyőzött bennünket. Így lett egy vadonatúj, csúcsmínőségű Opelünk, amit egy vasárnapi hajnalon az utcánkban menetrend szerint közlekedő trolis egy rossz kanyarodást követően nemes egyszerűséggel ronccsá tört.

Mielőtt anyám dührohamot kapott volna, apám megnyugtatta a családot, van biztosítás a kocsin. És tényleg volt. A biztosító valóban ki is fizette a több milliós kárt, visszakaptuk megjavítva és kipofozva a vadonatúj Opelünket, amely egy trolibusz kanyarodásának köszönhetően több milliót veszített az értékéből. De legalább nem kellett felvenni hitelt.

Idővel anyámnak sok problémája akadt apám tetőtéri, fagerendás lakásával; szűkösen tartotta, rendre azt mondta, hogy legénylakás. A húgom még egyszer azt is mondta, ő szégyelli ide felhozni a barátnőit. Ezt nem értettem, mert habár anyámnak abban igaza volt, hogy ez a lakás inkább legénylakás, mintsem családi otthon, ellenben kellemes, ide felhozni bárkit aligha lenne szégyen. Hanem aztán addig ment a vita, amíg anyám rá nem vette apámat arra, hogy vásárolják ki anyám önkormányzati lakását – ahol ugye rég óta nem lakott, ellenben egy teljes felújítást követően pillanatok alatt álomotthont lehetett volna belőle varázsolni.

Kezdetét vette a szokásos ceremónia; bankból bankba, havi megtakarítások, kihagyott nyaralások spórolás gyanánt, majd lakásközvetítők és ügyvédek felkeresése. Így teltek a napok és a hónapok addig, amíg anyám el nem érte, hogy megvásárolhatja az önkormányati lakást. Nem volt annyi pénze. De a bank, az a hűséges, megbízható és nagylelkű bank újra adott a családnak a lakásmegvásárlásra, és annak a felújítására hitelt.

Amikor el kellett adnunk az újtelepi házunkat, tizennyolc éves, voltam, és az érettségi után a fővárosba költöztem. Már csak visszajáró vendég voltam anyámék izgalmas életében, távolról

követtem az eseményeket, és talán ennek a távolságnak köszönhető az is, hogy ennek a történetnek az elmesélésekor nem vagyok semmiféle érzelmi befolyásoltság alatt.

A 2020-as nyarán huszonhat esztendő, félíg férfiként, elhatároztam, most már itt az ideje annak, hogy jogosítványt szerezzek. Ezen a nyáron sokat voltam újra Sz.-en, s apámat kértem meg, vigyen el néhányszor vezetni, tanítson, hogy gyakorolhassak. Ő pedig kétségesen el is vitt a csendes Újtelepre, az isten háta mögé, ahol kisebb a forgalom, viszont annál több a hitel. Gurultunk a kisutcákon, gyakoroltam az indexelést, a kanyarodást, az elindulást, a sebességváltást, csak kétszer fulladtam le. Egyszer éppen induláskor egy kanyarban. Szemben találtam magam egy Mercedes dzsippel is. A sofőr bár látta, hogy gyakorlok, mégis ideges lett. Üvöltött, azt hiszem. Ökölrel vágott a kormányra. Kialakult egy bizonytalan helyzet, a kérdés az volt, ki induljon el előbb. A kétséges szituáció akkor vált egyértelművé, amikor egyszerre tapostunk a gázra és ennek az lett a következménye, hogy a két autó frontálisan ütközött. Senkinek nem lett semmi baja. Kicsit fáj a nyakam. Apám kiszállt, a tag is, aztán férfi megütötte apámat.

Hazáig hallgattam, nem mertem szólni, levegőt is alig vettem. Apám sem szólt, leparkolt a tetőtéri fagerendás háza előtt, amin ugye hitelt volt, pont oda, ahol egyszer egy trolibusz egy elvétett kanyarodással hasonló károkat okozott az ő vadonatúj Opeljén. Kicsit álltam az autó előtt, tulajdonképpen szépek a sérülések. Apám a gyomorszáját tapogatta. Fölértünk a lakásba, és elég hamar el kellett mesélni anyámnak, mi történt. Látta rajtunk a bajt, kérdezett. Én beszéltem. Apám hallgatott. Anyám nem a türelméről volt híres, egy pillanat alatt, olyan gyorsan tudott idegállapotba kerülni, ahogy egy versenyautó felgyorsul nulláról százra. Máris kiáltozott, miért engeded a gyereket a kormány mögé, miből fogjuk kifizetni a kárt, a biztosító nem fizet, most vettünk fel több milliós hitelt, mi lesz velünk, eladósodunk, a bank nem ad több hitelt.

Ha anyám tajtékozott, vörös lett a feje, kapkodott a levegő után. Másnak talán megdöbbenő lett volna a kirohanása, én az évek alatt hozzászoktam. De egy idő után kezdtek feltűnni olyan részletek is a tombolásban, amelyek addig elkerülték a figyelmemet. Figyelni kezdtem, mennyit bír kiabálni egy levegővel, ha tajtézik. Jól láttam, gyakorlatilag nem vett levegőt. Azt hiszem, ezen a napon rekordot döntött, négy percig ordibált egyfolytában, végül falfehér arccal, leizzadva rogyott le a kis sámlira. Sokáig senki sem szólt, húgom a szobája résnyire nyílt ajtaja mögül hallgatózott, anyám keservesen és némán zokogott a kis sámlin, amit még egy régi karácsonyra kaptam. Apám annyit mondott végül – hiszen az utolsó megszólalása a Mercedes-sel való ütközés előtti „Vigyázz baszd meg!” – volt -, hogy ő holnap azzal kezdi napot, hogy elmegy a bankba és megpróbál felvenni hitelt.

Anyám még inkább sírni kezdett, s habár hangja nem volt, a torka mégis csak kipréselt némi vékony és szorított sípolást, olyat, mint amikor felforr a teavíz. És ahogy ott ült anyám - aki szeret szépen és kényelmesen élni -, akkor döbbsentem rá, hogy mennyire is hasonlítok rá.”

Ap egyből válaszol; „Nagyon jó kisfiam, végeztem apró belenyúlásokat, majd nézd át, és, hogy még kellene pár novellát írni, a biztonság kedvéért, ölel nagyon Ap.”

Hazaérünk a nyaralásból. Kint tartózkodásunk közben a spanyol tartományú Tenerife sárga jelzést kapott, így kénytelen vagyok házi karanténba vonulni, amíg várok a teszteredményeimre. Több napon keresztül bezárva kényszerülök lenni a kislakásomban a gondolataimmal. Ez a legveszélyesebb, ami történhet egy konstans szorongó emberrel. Aztán mégiscsak hasznossá válik ez a börtön, mert az egyik délután váratlanul betoppan hozzám Ihlet. Azt mondja, azért jött, hogy elmondja, tévúton járok, mert csak a múltammal foglalkozok, és elfelejtkeztem a jelenemről. Hogy én elfelejtem, hogy most éppen mi van velem, mi van bennem. Írjál arról, ami most veled van, amit érzel, mondja. Írjál arról, ami zavar. Írjál az írásról. Írjál arról, hogy miért zavar az írás. Írjál arról, hogy miért nem akarsz írni. Azért írjál, az Isten áldjon meg, mert ha írsz, azzal te magad vagy Ap görbe tükre, érted? Bólogatok, újból megköszönöm neki a segítséget, majd kiengedem az ajtón.

Megjön a két negatív teszt, a Népegészségügy felment a házi karantén alól, utólag megjegyzem nekik, hogy azért a rendőrség igazán kijöhetett volna ellenőrizni, hogy otthon vagyok-e, mert én tényleg eléggé egyedül éreztem magam ebben a pár napban. Felhívom apámat, hogy most szabadultam, és, hogy szeretnék vele beszélni, találkozzunk a sarki kiskocsmában, ahol szoktunk, mondjuk egy óra múlva.

Belépünk a kocsmába, ismerős arcok, persze az ismerős arcoknak Ap is egy ismerős arc. No, nem azért mert híres író. Vagyis azért is. De most inkább azért, mert ebbe a kocsmában ő is visszajáró vendég. Mondhatni haza jár ide. A pultos megkérdezi Apot, hogy adhatja-e a szokásosat. Látom Apon, ahogy zavarba jön, mert hirtelen nem tudja, hogy mi is az a bizonyos szokásos. Cikázik a fejében sok kombináció, hogy korsó sör, kis unikummal vagy csak simán korsósör, esetleg pohár sör vodkával. Korsó sör, vodkával, mondja végül. Ritkán iszik felest délután, inkább csak sört. Ebből tudom, hogy szorong, mert tudja, hogy komoly dolgokról fogok neki beszélni. Nem kellett mondanom, egyszerűen érzi rajtam. Mivel ő az Ap-ám. Te mit kész, kérdezi? Mondom egy korsó sört. Arany, Dreher vagy Pilsner, kérdezi a pultos? Mondom, Dreher kérek szépen. Miért nem Pilsnert kérsz, az a legjobb, kérdezi Ap fennhangon? Mondom jó lesz a Dreher. Nem tudja, hogy meg akarom hívni, de ha Pilsnert kérek, már nem jövök ki. Ezért kérek Dreher. Szóval, amikor már nyújtanám a pénzt, csak mosolyogva legyint, hagyjad már, hülye gyerek. Igaza van. Tulajdonképpen ez az én egyik idióta szokásom. Hogy rendre meg akarom hívni őt abból a pénzből, amit tőle kapok. Persze ez a magatartásforma inkább csak azt jelenti, hogy zavar, hogy még mindig rászorulok pénzügyileg, így más eszközök híján, gesztus formájában fejezem ki, hogy elegendem van abból, hogy sosincs pénzem.

Leülünk a szokásos asztalunkhoz, előttem, mögöttem TV, így mindenki látja a Barca-Bayern BL meccs ismétlését. Aztán mindenféle mellébeszélés nélkül belekezek, hogy szeretném, ha most végighallgatna, és remélem megért majd, és semmi esetre sem szándékozom megbántani őt, csupán az a zavar, amit mindig is éreztem vele, velünk kapcsolatban és amiről sose tudtam, hogy mi, nos, ez a zavar pont most, huszonhat éves koromban, a karantén alatt fogalmazódott meg bennem, és, hogy voltaképpen neki köszönhetem, mert ha nem nyaggat ezzel a novellapályázattal, talán nem is jövök rá vagy csak sokkal később. Szóval, nem is tudom, hol kezdjem el, dadogom neki. Csak kezd el, mondja szorított hangon. Lehet, hogy ő már sejti, mit fogok mondani. Az is lehet, hogy tudta, hogy egyszer eljön majd ennek az ideje, hogy

leülünk és előkerül ez a téma. Nehéz belekezdenem, ahogy nehéz volt belekezdeni a novellába, és ahogy nehéz belekezdeni mindig mindenbe, ami Appal kapcsolatos. Szóval, kezdek bele, én szeretek írni. Úgy érzem, hogy nekem ez egy terápia jellegű dolog. Ahogy most ezt is, jó kiírni magamból, könnyebb vagyok tőle, megszabadulok valamitől, talán pont a szorongásaimtól. Ilyen a színpad is, amikor játszok. Ezért szeretek írni, és - nem tudom, mennyire mondhatok ilyet magamról, de talán, mivel egymás között vagyunk, megengedhetem - valóban én is úgy érzem, van az íráshoz affinitásom, még annak ellenére is, hogy mind a ketten jól tudjuk, hogy a tájékozottságom ellenére mégsem mondható ki rólam, hogy művelt lennék. Alig olvastam Závadát, Eszterházyt, Bodor Ádámot vagy Nádasdyt, vagy téged. És persze, ezeken lehet változtatni, mivel Závadát, Eszterházyt, Bodor Ádámot vagy Nádasdyt még be tudom pótolni, de téged, Ap, nem biztos. Szeretném, hogy megértsd miért nem, de mikor folytatni tudnám, feláll és odalép a pulthoz. Kérnék még egy korsót, mondja. Észre se vettem, hogy már percek óta üres a pohara. Csupán illendőségből nem akart felállni, hogy ne zavarjon meg, vagy csak kivárt valamennyit, hogy egyik korsó után ne egyből a másikat kérje, nem tudom. Miközben visszaül, már iszik is. Ilyenkor az arcára valami olyasmi érzés ül ki, mint ami a csecsemőkén szokott lenni akkor, amikor végre szívhatják saját anyjuk emlőjéből a tejet, majd csak annyit mond habos szájjal, hogy igen, - jelezvén, hogy itt van - most már, hogy újra van előtte „emlő”, tud rám figyelni. Aztán hirtelen eszembe jut nagyapám, aki egyszer azt mondta, hogy az ember a legszomorúbb helyzetekbe se veszítse el a humorérzékét, és talán pont ezért nevetem el magam, de nem mondom el neki miért, csak magamban mondom ki, hogy máskor a pult mögé viszlek fater, ott minden kéznél van, és nem kell folyton felállnod. Szóval, folytatom, nem azt mondom, hogy sose olvastam ezektől a nagyszerű íróktól, mert olvastam, de olvasás közben sosem fogott el szorongás, sosem éreztem zavart, azt a zavart, amit nálad mindig érzek. Azt a zavart, ami pont most neked köszönhetően a karantén alatt megfogalmazódott bennem. Mert amikor olvaslak, Ap, akarva akaratlanul összeszűkül a gyomrom, kellemetlen pirulás fog el, van, hogy kiver a víz, és folyton előnt a szorongás. Ezt gyerekkorom óta érzem, és csak remélni tudom, hogy attól, amit mondani fogok neked, majd elmúlik. Tartok egy szünetet, hátha mondd valamit, de csak jellemzően kráskog, zavarában, ahogy ilyenkor szokta, én pedig még mindig várok, hátha mégis közbe szól, pedig tudom, hogy úgysem fog, ugyanis, ha komoly témákról van szó, amiben ő az érintett, mindig elnémul, és bent akadnak a szavai. Azzal folytatom, szinte már-már mentegetőzve az előbb mondottak után, hogy Ap, te egy nagyon jó Ap vagy. Megkaptam tőled mindent születésemtől kezdve, és itt most sorolhatnám hogyan és hányszor gondoskodtál rólam anyagilag, de nem fogom, tudod te nagyon jól, hogy miről van szó. Itt nem az a kérdés, hogy egzisztenciálisan gondoskodtál-e rólam, mert ez egyértelmű és ezért én mindig hálás is leszek. De a gyerekkoromból mégis hiányoztál, a serdülőkoromból mégis hiányoztál, a legfontosabb pillanatokból, családi nyaralásokról hiányoztál, a felnőtté válásomból hiányoztál. Mert írtál. Mert jártad külföldet. Mert karriert építettél. Amire szintén nagyon büszke vagyok. De talán megértheted, hogy ezek miatt az írás nekem kissé az ellenségem lett. Az írás tulajdonképpen nekem elvette az apukámat. Vagy úgy is mondhatnánk, hogy te, Ap, az írást választottad a felnevelésem helyett. Persze így is nagyon szeretted, és szeretsz most is, de az igazság az, hogy te mindig tisztos távolból szeretted szeretni. Tudod te, Ap, hogy szülőből bankká lettél? Apából folyószámlává? Apából Appá? Újra szünetet tartok, hátha ezt már nem bírja, feláll, faképnél hagy esetleg – korábban már

csinált ilyet – most mégsem teszi, csak ül és mered maga elé. Azt akarom mondani, folytatom, hogy sokszor jól érzed, hogy engem azért nem tud megérinteni a szellemi tevékenységed, mert a szellemi tevékenységed miatt nem voltál ott, amikor ott kellett volna legyél. És, hogy én erről olyan nehezen beszélek most, mert egyre inkább azt érzem, hogy a hisztis, apját hiányoló kisgyermek beszél itt összevissza, érzelmektől ittasan. Pedig nem, Ap, egyszerűen csak arról van szó, hogy most láttalak meg először igazán, kristálytisztán. Hogy szerintem megértettem a mi kapcsolatunkat, Ap. Elmúlt az, hogy bálványozlak, hogy istenítelek. Egyszerűen megláttam benned a halandót. Mert eddig oly hallhatatlan voltál nekem. És, hogy ez se nem jó, se nem rossz, ez egy tény, úgy, mint az, ahogy nekem kék a szemem. És nem várom el, hogy reagálj, csak hagy mondjam végig, ennyit kérek, aztán, ha befejeztem, itt hagyhatsz vagy nézhetjük tovább a meccset, ihatunk még egyet, amit csak szeretnél. Eddigre viszont én is megiszom a sörömet, mert, ahogy egyre bonyolódok bele a mondandómba, annál jobban szorongok, és emiatt gyorsabban iszok. Adok egy kis lélegzetvételnyi időt neki, magamnak, nekünk, mondom, kérjél már még két sört, meg nekem egy vodkát. Miközben kikéri, észreveszem magamon, hogy teljesen átizzadt az ingem a hónom alatt. Amíg visszaér, rájövök, hogy nem jó ez az egész, amit eddig mondtam neki. Túl sok, túl gyermekded, túl... nem is tudom, valahogy máshogy, valahogy egyszerűbben kellene. És akkor bevillan, és megkérdem tőle, hogy Ap, tudod, hogy mit szoktál búcsúzásképpen írni a leveleid végére? Azt, hogy Ap, felelem. Ap, ismétli Ap. Igen, Ap, folytatom. Nem Apa, hanem Ap. Érted már Ap? Lehagysz egy „a” betűt, ahogy azt az „a” betűt mindig is lehagytad. Hogy voltaképpen te azt az „a” betűt, amikor megszülettem, valahol útközben elvesztetted és ezért vagy Ap. És én ezt csak most vettem észre. Most jöttem rá. És most már tudom! És most már te is tudod, bár lehet, hogy ezt te mindig is tudtad és lehet, hogy direkt váltál meg tőle, vagy csak véletlenül hagytad el és aztán próbáltad megkeresni, az is lehet, hogy nem, mindenesetre, most már nem kell. Mert nem lesz meg. Mert nem kell, hogy meglegyen. Mert te nem apa vagy, hanem most már Ap. És, hogy ez így van jól. Mert megértettem és elfogadtam. És amikor folytatni tudnám neki, Messi kicselez vagy három védőt, rárúgja a kapura, Ap pedig csak annyit mond, oda se nézve, maga elé meredve, halkán, – miközben az ujjaival elmaszatozza a sörös üveg falára kicsapódó párát - hogy gól.